

[Severin Hansen.]

Fare og Risiko. Vi er nu oppe paa ganske uhyre Ofre og Ulykker for Sømændene. Vi har Grund til at beundre den Pligtfølelse og det Mod, vore Sømænd og Fiskere lægger for Dagen for at opretholde Søforbindelsen med den øvrige Verden, og vi finder det ganske naturligt, at man har medtaget Fiskerne under Lovforslagets Bestemmelser, da disse ogsaa i væsentlig Grad bidrager til Opretholdelse af Landets Økonomi under et meget farefuldt Arbejde.

I Forbindelse med dette Lovforslags Behandling vil jeg gerne have Lov til paa mit Partis Vegne at udtale vor Anerkendelse af de Forholdsregler, som er truffet med Hensyn til Sikkerheden for Søens Folk, og som den højtærede Minister lige har gjort Rede for i Enkeltheder. Jeg tænker her paa Bestemmelserne om det Redningsmateriale, som efter de forskellige Forskrifter skal findes i de Skibe, som besøger særlige Farezoner, og paa Reglerne angaaende til Dels større Besætninger.

Naar vi behandler en Sag som denne, der udelukkende vedrører Søens Folk, er der maaske Grund til lige at omtale det, som ogsaa den højtærede Handelsminister nævnte før, nemlig den ekstraordinære Krigsforsikring, hvorved Erstatningsbeløbet forhøjes helt op til 12 000 Kr. ud over de almindelige Forsikringsbeløb i Henhold til Ulykkesforsikringsloven. Nu ved vi, at Sorg og Savn aldrig nogen Sinde kan betales med Penge, men naar der til Sorgen og Savnet yderligere kommer økonomiske Vanskeligheder for de efterladte, bliver det dobbelt haardt. Sammenlignet med Forholdene under den forrige Verdenskrig er der her indført betydelige Forbedringer.

Man har ogsaa, som den højtærede Handelsminister oplyste i det andet høje Ting, medtaget de færøske Fiskere under den særlige Forsikring. Naar Erstatningerne er lavere for dem end for Sømændene, maa dette ses paa Baggrund af den forholdsvis mindre Præmie, der indbetales til deres Forsikring.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Folketingets Udvalg har i sin Betænkning givet Udtryk for, at de Enker efter Sømænd, som under den forrige Krig mistede deres Forsørgere og nu i Gave faar 500 Kr. aarligt, skal have Beløbet forhøjet til 800 Kr. i Overensstemmelse med Lovforslagets Bestemmelser. Det ser vi med Velvilje paa, idet vi mener, det er ganske naturligt og rigtigt.

Hvis jeg forstaar § 2 rigtigt — og det

har den højtærede Handelsminister lige bekræftet —, har vi Grund til at være tilfredse med denne Paragraf, idet Bestemmelsen giver et vist Spillerum for, hvad der skal forstaas ved „Fartsomraade“. Ingen kan jo se, hvorledes den nuværende Situation vil udvikle sig med Hensyn til Søfolks og Fiskeres Arbejdsforhold paa Havet, og om en Ulykke rammer inden for Skagen eller nede i Østersøen er for saa vidt ligegyldigt; Søfolkene bør i begge Tilfælde have den Anerkendelse, som Lovforslaget vil yde dem, for saa vidt da Ulykken er forarsaget af Krigsforholdene.

At man i Lovforslaget har indsat en Bestemmelse om, at de Søfolk og Fiskere, der paadrager sig Læsioner af en eller anden Art og derved mister Halvdelen af deres Erhvervssevne, kan komme i Betragtning ved Uddelingen af Hædersgaver, kan vi kun betragte som tilfredsstillende.

Lovforslaget er, fra det blev forelagt af Partiet Venstre, undergaaet betydelige Forbedringer og Tilføjelser, men har alligevel bevaret sit Hovedformaal. Mit Parti vil medvirke til Lovforslagets Gennemførelse og anbefaler det til hurtig Vedtagelse ogsaa i dette høje Ting.

Nikoline Winther: I en saa alvorlig og streng Tid som den, vi oplever i Øjeblikket, er det rimeligt og naturligt, at vi prøver paa at hjælpe dem, der rammes haardest. Næsten daglig i denne Tid læser vi, eller vi hører i Radioen, Meldinger om, at danske Dampere er forlist, eller at de er savnede med et muligt Forlis som Grund. Vi kan ikke andet end beundre Sømændene for, at de trods de store Farer støt passer deres Gerning, en Gerning, der har Livet til Indsats. Vi takker dem, fordi de sejler vore Produkter til deres Bestemmelsessted. Det ligger nær for mig som Landmandskone særlig at fremhæve den Betydning, det har, at vort Smør, vort Flæsk og vore Æg kommer vor store, gamle Kunde mod Vest i Hænde, og ikke mindre vigtigt er det, at der hjembringes Kul og andet, som vi skal bruge. Vel ved jeg, at Sømændene faar en god Dagløn for det, det er kun rimeligt, men det er en Sag mellem Rederne og dem.

Med det, som her foreslaas, vil vi give vor Taknemmelighed Udtryk, idet vi giver Sømændene en Hædersgave, som skal udbetales de efterladte eller i Tilfælde af Invaliditet de paagældende selv. Det falder Partiet Venstre saare naturligt at foreslaa dette. Jeg skal ikke give Anledning til nogen Strid om, hvem der først har tænkt den gode Tanke eller givet den Udtryk,